

Πώς σπάμε τον Κυνόδοντα

του Άκη Χουζούρη (7-3-2011)

Τι σχέση μπορεί να έχει το Ντέρμπι Ολυμπιακός – Παναθηναϊκός, η απόφαση των Φαρμακευτικών συλλόγων να μη δίνουν φάρμακα με έκπτωση σε Ταμεία του Ιδιωτικού και Δημόσιου Τομέα και η μη εκλογή του Συμπαραστάτη του Δημότη στο Δήμο Τρίπολης;

Τρία κομμάτια του Πάζλ μίας καθημερινότητας που διαμορφώνει τελικά μία γκρίζα και συνάμα επικίνδυνη κατάσταση, που μπορεί να εξελιχθεί σε τραγικά γεγονότα, όπως το θάνατο των δύο αστυνομικών. Ένα πάζλ που διαμορφώνει την εικόνα μίας νοοτροπίας, που αποθεώνει την εικονικότητα, τον παραλογισμό και την ανικανότητα.

Όλα τα θέματα που αφορούν την κοινωνία αντιμετωπίζονται πρόχειρα, χωρίς λογική και χωρίς στόχους. Ζητωκραυγάζουμε και φωνάζουμε υπέρ του παραλόγου, του «δεν υπάρχει αυτό», του αφηρημένου. Πολλοί Ολυμπιακοί χάρηκαν, αφού νίκησαν. Πολλοί της παράταξης Σμυρνιώτη και άλλοι που εκπροσωπούν αριστερές ιδέες, δήλωσαν επίσημα και ανεπίσημα «γιατί να υπάρχει τέτοιο όργανο στο Δήμο-εννοούν τον Συμπαραστάτη- αφού έχει μισθό και ο νόμος δεν είναι σωστός!» Άλλοι 60 χρόνια τώρα από τον 1950 έως το 2010 πίστευαν ότι οι κρατήσεις ενός υπαλλήλου δεν χρειάζεται να μεταφέρονται με χρήματα στα αντίστοιχα Ταμεία, ήταν απλά εγγραφές του πουθενά. Μία εικονική πραγματικότητα. Ένα χάος που πολλοί το θεωρούν ότι «θα τα βρει το Κράτος», «θα φτιάξω εγώ το Κράτος»; «θα δουλέψω εγώ για το Κράτος»; Ο Πορτοκάλογλου μερικές μέρες πριν στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία δήλωσε ότι «η τεμπελιά έχει γίνει το όπλο του συνδικαλιστή».

Συνδικαλισμός, Τοπική Αυτοδιοίκηση, Κόμματα- που χρωστούν περίπου 240 εκ. €, τα δύο μεγάλα- Ιδιώτες, στηρίζονται στο κάδρο του «περίπου». Η Δημοκρατία είναι περίπου, δεν εννοούμε ακριβώς συνδικαλιστή το συνδικαλιστή που μάχεται, ο Νόμος είναι α λα καρτ, πιστεύουμε ότι ο Ελληνικός Λαός πρέπει να κάνει θυσίες, όπως θυσία είναι τα χρήματα που δώσαμε για να σώσουμε το Μέγαρο Μουσικής! Περίεργο δεν είναι; Έχουμε λεφτά για το Μέγαρο;

Όλα κατ' επίφαση. Το σλόγκαν της γενιάς του Πολυτεχνείου και των οπαδών της. Μία γενιά περίπου, που ξεκίνησε με όνειρα και έμεινε στο ονειρικό της κόσμο. Οι 20άρηδες του 1970. Δεν μπορούν να ξεχωρίσουν το γεγονός από την ιδέα. Η γενιά τους δε βλέπει το θέμα για να το λύσει, αλλά για να το «διαχειριστεί επιλεκτικά». Πιστεύει ότι όλα τα θέματα είναι πολιτικά. Και ιδεαλιστικά. Δίκαιο είναι ο Νόμος της ομάδας που είμαι. Το «είναι», είναι ό,τι πιστεύω εγώ!

Όταν όμως είσαι πολλά χρόνια σε μία ομάδα και έχει χάσει τη βασική της αρχή ότι όλα τα μέλη διαμορφώνουν την άποψη της ομάδας, τότε διαμορφώνονται εξωπραγματικές και παράλογες πρότυπες θέσεις που κανείς δε θα ακολουθούσε αν

ήταν μέλος άλλης ομάδας. Τρανό παράδειγμα ο συμπαθής κ. Θ. Πάγκαλος. Φανταστείτε τον να μην ήταν στην κυβέρνηση. Ή να ήταν στην Αντιπολίτευση.

Τριάντα χρόνια είναι πολλά για μία γενιά να είναι στην εξουσία. Δώσανε ό,τι έχουν να δώσουν. Από την Αλλαγή έως τη χρεωκοπία, από τη συμφιλίωση έως την Υπατία. Γιατί δεν κάνει η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ το αυτονόητο; Με δύο κινήσεις μπορεί να βρει τη φόρμουλα και να ξαναφτιάξει ένα νέο κάδρο, μία νέα προοπτική, ίσως δίνοντας στη γενιά μου, τους 20άρηδες του 1990, τους γεφυροποιούς - αυτούς που έριξαν το τείχος του Βερολίνου και τοποθέτησαν ουσιαστικά τον κόσμο ως μία και μόνο οικογένεια, υπάρχει ένας κόσμος, είμαστε όλοι μαζί- τη δυνατότητα να ξαναβάλει τα πράγματα στη σωστή τους θέση;

- 1) Κάθε Βουλευτής, Υπουργός, Αιρετός, υπάλληλος σε θέση Ευθύνης, Διευθυντής, προϊστάμενος, εκπρόσωπος κομμάτων, συνδικαλιστών, Δημάρχων, Περιφερειάρχων **να μπορεί να υπηρετεί έως 2 θητείες**. Ό,τι έχει να δώσει το έδωσε. Έλεος. Μερικοί έχουν καταντήσει σαν τον Καντάφι.
- 2) Να μην υπάρχουν πολιτικά πρόσωπα ή πολιτικές επιλογές σε θέσεις από το Γενικό Γραμματέα Υπουργείου, Γενικών Διευθυντών, Προϊσταμένων, Τμηματάρχων, έως και Διευθυντών. Η **αξιολόγηση να γίνεται με κριτήρια ανεξάρτητης Δημόσιας Διοίκησης** και το πιο σημαντικό είναι να υπάρξει περίοδος 5 ετών σε 3 θέσεις υπουργείων (Εσωτερικών, Παιδείας, Εξωτερικών) μόνιμων αντιπροσώπων του Κοινοβουλίου που δεν θα αλλάζουν με αλλαγές κυβέρνησης.

Δυστυχώς τα όνειρά μας κόπηκαν απότομα το 2010. Η τρόικα μας λέει επιτακτικά και συνεχώς ότι χρειάζονται περικοπές και θυσίες τουλάχιστον 4 ετών (τα μνημόνια θα παίρνουν παράταση ενός χρόνου κάθε χρόνο που δεν θα βγαίνουμε από την κρίση).

Δεν έχω πολλές προσδοκίες για τη δική μου γενιά. Οι ανησυχίες μου είναι για τη γενιά που σε 10 χρόνια θα είναι γύρω στα 30 της. Οι 20άρηδες του 2010. Που βγήκαν τα Χριστούγεννα του 2008 λόγω της δολοφονίας του Γρηγορόπουλου. Θα έχουν όνειρα; Γι' αυτό όσο προλαβαίνουμε «Ας σπάσουμε επιτέλους τον Κυνόδοντά μας».